

Malé svědectví z festivalu Let It Roll

Tomáš Vrbata

Na festivalu Let It Roll v Mostě jsme byli se službou Stop genocidě. Bylo obrovské vedro. Když jsem se rozhlédl kolem sebe, uviděl jsem mladého muže, který se sotva vlekl směrem ke stanovému městečku.

V té chvíli mi Duch svatý připomněl slova Pána Ježíše:

„Kdo tě přinutí jít jednu míli, jdi s ním dvě.“

Nemohl jsem ta slova dostat z hlavy. Věděl jsem, že kolem něj nemám jen projít.

Když jsem ho došel, viděl jsem, přes ramena tašky, karimatku i spacák. Byl ověšený věcmi jako vánoční stromeček a bylo vidět, že jede úplně nadoraz.

Oslovil jsem ho:

„Ahoj. Možná to bude znít zvláštně, ale věřím, že mě za tebou poslal Pán Ježíš. Můžu ti pomoci?“

Nejdřív se na mě jen překvapeně podíval. Pak řekl:

Dnes už čtyřikrát jsem zvracel. Před chvílí jsem málem zkolaboval. Už opravdu nemůžu.“

Bez přemýšlení jsem vzal všechny jeho věci a pokračovali jsme spolu dál. Nakonec jsme ušli asi jednu míli ke vstupu do festivalového areálu.

Celou cestu jsme si povídali. Nejdřív o životě, ale postupně hlavně o Ježíši Kristu. O Jeho lásce, milosti a o tom, že nikdo není pro Boha přehlédnutý.

Po chvíli se na mě podíval a řekl:

„Víš... moji rodiče jsou věřící.“

V tu chvíli se ve mně něco pohnulo. Jako otec jsem si okamžitě představil, kolikrát se za něj asi modlili. A v srdci jsem jasně vnímal, jak mi Pán připomíná:

„To byli oni, kdo mě prosili o tu jednu míli.“

Ta slova mě hluboce zasáhla.

Kolikrát i mně samotnému Pán připomněl, že je čas se modlit. Prostě se najednou v srdci ozve: „Modli se.“ Často ani nevím proč. A až později zjistím, že právě v té době ten člověk procházel něčím těžkým.

A tak jsem si znovu uvědomil, že náš nebeský Otec opravdu slyší modlitby svých dětí. Někdy na ně odpovídá způsobem, který bychom nikdy nevymysleli. Pošle někoho ve správný čas na správné místo.

Když jsme došli ke vstupu do areálu, ten mladý muž se na mě usmál.

Nepoděkoval mně.

Poděkoval Ježíši Kristu.

A já jsem odcházel se srdcem plným radosti.

Ne proto, že jsem někomu pomohl nést tašky. Ale protože jsem znovu viděl, jak je náš Pán dobrý. Jak osobně vede své děti. Jak připomíná své Slovo v pravou chvíli. Jak slyší modlitby rodičů za jejich děti.

Právě proto Ježíše tolik miluji.

Ne proto, že bych byl něčím výjimečný. Ale proto, že jsem za ty roky nesčetněkrát poznal, že je Živý. Že mluví. Že vede. Že nikdy neopouští ty, kdo Mu patří.

Když Ježíš říká:

„Moje ovce slyší můj hlas. Já je znám a ony jdou za mnou.“ (Jan 10,27)

pro mě to není jen verš, který čtu v Bibli.

Je to život, který s Ním každý den prožívám.

Publikováno FCB Tomáš Dita Vrbatovi